

Udenfor Dagsordenen har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte det nu anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg har den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke*. Lovforslaget fremsættes i den Skikkelse, hvori det forelaa til Behandling i det høje Folketing i den sidst afsluttede ordinære Rigsdagssamling. Der er dog sket en ganske enkelt Ændring, som jeg kort skal omtale, nemlig at Udtrykket „fuldmyndig“ i § 4 er erstattet med Ordene „fyldt 25 Aar“. Ved fuldmyndigt forstaar man jo nu fra 1. Oktober 1922 at regne, at vedkommende Person er fyldt 21 Aar, og jeg har ikke ment, at 21 Aars Alderen burde berettigede til at faa Adkomst til at drive Beværtning og Gæstgiveri. Det bemærkes, at det i Henhold til § 2 i Lov Nr. 306 af 30. Juni 1922 fra 1. Januar 1923 at regne vil være en Betingelse for at opnaa Adkomst til at drive Beværtning og Gæstgiveri i de sønderjydske Landsdele, at Andrageren er fyldt 25 Aar, og den skete Ændring tilvejebringer da ensartet Bestemmelse for hele Landet i Overensstemmelse med den Regel, som vil komme til at gælde i Sønderjylland. Endvidere er der i § 4, 3die Stykke, tilføjet en Bestemmelse om, at med Hensyn til Domme afsagte af tyske Domstole efter Strafforfølgning i de sønderjydske Landsdele har det sit Forblivende ved de hidtil i disse gældende Regler, idet jeg i denne Sammenhæng skal bemærke, at det i § 45 foreslaas, at den sønderjydske Beværterlov af 30. Juni 1922 ophæves, naar det her foreliggende Lovforslag maatte blive ophøjet til Lov.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie, idet jeg udtrykker Haabet om, at det i indeværende Rigsdagssamling maa lykkes at bringe dette betydningsfulde Lovforslags Behandling til Afslutning i den høje Rigsdag.

Førmanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1923 til 31. Marts 1924.

Forhandlingen genoptoges.

Aksel Jensen: Ved Finanslovens første Behandling i Fjor tillod jeg mig at rette en Henstilling til Regeringen og specielt til Handelsministeren om at drage Omsorg for, at der blev skabt større Sikkerhed for de Sparere, der havde indskudt Penge i vore Pengeinstitutter. Jeg henstillede at faa oprettet en Krisefond, Hjælpefond, fælles for alle Banker, udelukkende ved Tilskud fra Bankernes Side. Jeg gjorde det paa Baggrund af de Bankkrak, som vi allerede den Gang havde været Vidne til, og jeg omtalte særlig Forholdene i Kalundborg og Omegns Bank, denne forholdsvis gode Bank, som var kørt i Sænk ved sin nære Forbindelse med de tidligere berømte og senere berygtede Henckelske Selskaber. Jeg omtalte ret indgaaende baade Aarsagerne til og Virkningerne af det Bankkrak, der havde fundet Sted i Kalundborg, pegede paa, hvorledes denne lille Bank havde financieret et enkelt Foretagende som Kalundborg Skibsværft med et Beløb paa 12—13 Mill. Kr., og hvorledes man ved Financiering af de øvrige Henckelske Selskaber var kommet saa dybt ind med disse, at da det gik galt med dem, gik det ligeledes galt med Banken. Jeg omtalte endvidere den Gang Bankkrakket paa Turø. I Kalundborg Bank fik Sparerne et Tab paa 50 pCt., og ved Turø Bank er Tabet opgjort til 50—60 pCt. Jeg nævnte tillige Vanskelighederne i forskellige andre Banker, Nordisk Bank i København, Svendborg Bank og Helsingør Bank. Alle disse Bankkrak havde fundet Sted i Løbet af kort Tid, og jeg pegede samtidig paa, hvorledes man tidligere, i 1908, havde været Vidne til Grundejerbankens og Detailhandlerbankens Undergang i København, samtidig med at den Gang tre jyske Pengeinstitutter, i Nibe, Løgstør og Fredericia, havde været ude i Vanskeligheder. I 1908 traadte Staten hjælpende til ikke alene overfor de to Banker i København, men ogsaa overfor de tre jyske Pengeinstitutter, og Resultatet var, at Sparerne i disse Institutioner ikke mistede deres Penge, medens omtrent samtidig Sparerne i Den sjællandske Bondestands Sparekasse havde haft et Tab paa 25,42 pCt., og lidt senere Sparerne i Roskilde Bank ligeledes havde maattet tage deres Tab. Jeg fremhævede i Fjor det meget uheldige i, at Sparerne i disse Banker forskellige Steder havde mistet en stor Del af de Sparepenge, de havde indskudt i de paagældende Pengeinstitutter i Tillid til de Personer, der stod i Spidsen for de vedkommende Banker, og i Tillid til Banklovgivningen. Under Hensyn til